

està justificat. Si els falcons tenen el prestigi que mereixen, i reben la petita ajuda que precisen els homes d'aquestes illes, poden seguir nombrosos i

magnífics, amb les seves bulles cridaseres a les timbes i els illots eivissencs.

JOAN MAYOL

BIBLIOGRAFIA

- MALUQUER SOSTRES, J. 1955. Observaciones ornitológicas en Ibiza. *Ardeola*, 2 - 1983.
- MAYOL, J. 1976: Estudios sobre el Halcón de Eleonor, *Falco eleonora* en las islas Baleares. *Ardeola* 23: 103-136.
- MAYOL, J. 1977: *La ornitología tradicional en las islas Pityusas. Vida Silvestre* 24, 242-247.
- MESTER, H. 1971: Die Vogelwelt der Pityuseu. *Bonn. Zool Beitr.* 22, 28-29.
- MOREAU, R.E. i MOREAU, W.M. 1954: Notas otoñales sobre aves de Levante e islas Pityusas. *Ardeola* 1: 86-115.
- TICEHURST, C.B. and WHISTLER, H. 1930: A spring tour in Eastern Spain and the Pityusae Islands. *Ibis* (12) 6: 638-677.
- WALTER, H. 1979: *Eleonora's Falcon: Adaptations to prey and habitat in a social raptor*. Chicago and London.

ALTRES FALCONS D'EIVISSA I FORMENTERA

Dues altres espècies de falcons viuen a les Pitiüses: el Falcó reial, *Falco Peregrinus*, més gran, solitari i poderós. Sempre ha estat molt més escàs, i són poques les colles que habiten encara alguns dels cingles més salvatges de les illes. Els adults són sedentaris, i en general els joves es dispersen després de la cria. Sembla que el Falcó reial està en regressió, i de cada any la població pitiüsa es fa més escadussera.

El segon falcó és el xoriguer, *Falco tinnunculus*, caçador d'insectes i animals, que té l'habilitat de volar immòbil per explorar acuradament el seu territori. Rogent, és de grandària més modesta que els altres. No és rar en els conreus, i de vegades cria en edificis o arbres, encara que normalment ho fa a penyalars.

Hi ha una observació, a Formentera, d'un gran falcó clar, que possiblement fos el Falcó llaner, *Falco biarmicus*, una espècie nord-africana raríssima a les Balears. L'animal fou vist el 3 de juliol de 1968 prop de Sant Francesc.

No era fàcil d'imaginar l'èxit desbordant del grup UC al cinema Cartago, quan el 12 d'agost del 85 reapareixia davant el públic d'Eivissa, després de quatre anys sense cantar a ca nostra —el dia 4 havia actuat a Formentera—. Dos mesos abans, el dia 6 de juny, una cantant de la categoria de M.^a del Mar Bonet, tot i un suport propagandístic considerable, no aconseguia omplir el Cartago. Això era un mal averany que condicionava qualsevol pronòstic prudent i realista. Tant UC com l'Institut d'Estudis Eivissencs, organitzador del recital, tenien certes reserves quant a l'acollida que aquest pogués suscitar: si s'arribaven a cobrir gastos —altrament prou elevats— ja es consideraria èxitós. Però pel bé de tots les previsions foren superades amb escreix. Si en un moment donat hom veïé possible omplir el cinema Cartago, la gran sorpresa va ser que fins i tot molt de públic s'hagué de quedar al carrer. L'endemà el Cartago s'hauria tornat a omplir.

En aquest darrer recital UC va posar una nova fita important en el fet cultural eivissenc. La primera va ser la d'aquell memorable recital que sota el lema *Provem altra vegada* ens va oferir l'estiu del 72. En aquella avinentesa es posava la primera pedra d'un futur ple d'esperances en la recuperació d'una identitat perduda. Ara, amb l'eficax precedent de tres discos esplèndids, quedava consolidada una feina acurada i digna, i el públic eivissenc —divers en edat, divers en idees— podia renovar les seues esperances entorn a una manera molt senzilla i profunda de sentir-se eivissenc. El dia 12 d'agost UC i espectadors eren una mateixa veu. Tothom tenia molt clar que encara podíem *tornar a ser*. Una emoció, una alegria, un entusiasme ompliren la bullent atmosfera del cinema Cartago. Era l'expressió nacionalista més important del segle XX a Eivissa.

J.M.